

[Knud Lind]

Det er muligt, jeg ikke hørte, at ministeren svarede på det. Men jeg mener, det er helt klart, at efter al den begrundede kritik, der har været af DMU, vil det være på sin plads – jeg opfattede det, som om ministeren til dels gav mig ret i, at det faktisk ikke gik så godt – at man fik undersøgt, eller at ministeren gav en redegørelse for, hvordan det går fremover, i stedet for at få udskrivet en blankocheck og så bare nogle almindelige paragraffer, der lader det hele køre derudad i form af nogle bemyndigelsesparagraffer. Det er jo det, det her lovforslag indeholder.

Derfor må vi stå fast på, at vi i hvert fald vil bede om den afstemning, men vi vil også godt have et nyt udvalgs møde, for det glædede mig meget, at ministeren et øjeblik kiggede bort fra det grønne flertal og over mod erhvervslivet.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Ja, jeg skal selvfølgelig ikke forhindre et samråd i Miljøudvalget.

Jeg vil gerne sige til hr. Knud Lind, at der ikke bliver flere oplysninger end dem, jeg allerede er kommet med i dag. Jeg vil i samrådet sige nøjagtig det samme som det, jeg har sagt her fra talerstolen i dag, nemlig at jeg ved udpegningen af medlemmer til bestyrelsen for DMU også vil tage hensyn til erhvervs- og industriinteresser. Mere og flere oplysninger vil der ikke komme i et samråd. Det skal naturligvis ikke forhindre hr. Knud Lind i at bruge hans og min og andre menneskers tid til et samråd.

Det andet, jeg godt vil sige og understrege vedrørende det første ændringsforslag, er, at jeg ikke synes, det er hensigtsmæssigt, at der sker en udpegning ved organisationerne. Derfor kan regeringen ikke stemme for dette ændringsforslag.

Så er der spørgsmålet om DMU-slendrian, som jeg forstår har været overskriften i ugebladet Ingeniøren. Sagen er, at det ikke er DMU, der er blevet kritiseret. Det er nogle laboratorier, der nu er blevet samlet til DMU, der er blevet kritiseret. De er netop blevet samlet, fordi vi har erkendt, at laboratorierne var for små. Også af den grund er overskriften fuldstændig misvisende. Men i øvrigt er der ikke ét sted i forsker rapporten brugt ordet slendrian. At det så er brugt i en overskrift, er en anden snak.

Der er altså tale om nogle laboratorier under DMU. Det kræver meget lang tid, hvis vi skal

tage en diskussion om den evaluering; det er ikke gjort på to minutter her fra Folketingets talerstol.

Det, der er blevet kritiseret, er nogle laboratorier under det, der senere bliver sammenlagt til DMU, netop fordi vi har erkendt, at effektiviteten kan forbedres, og at vi kan skabe bedre arbejdsvilkår for de mennesker, der er på laboratorierne, og at vi kan skabe bedre forskningsresultater fra de mennesker, der er på laboratorierne.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil bare sige til ministeren, at det er rigtigt, og det er også derfor, vi har skrevet vores betænkning bidrag således, at man kan se, netop på baggrund af den rapport, der er lavet, og netop på baggrund af de ting, der har været fremme i pressen, at det må forbedres.

Det undrer mig i øvrigt, at man ikke hører et ord fra formanden for Miljøudvalget vedrørende det erhvervsvenlige islæt.

Jeg vil godt sige til ministeren, at det, ministerens såkaldte »eget« fagblad skriver, er:

»Ved sit besøg på Center for Jordøkologi under DMU undrer jord- og grundvandspanelet sig over, at der skal en styregruppe på tolv mennesker til at overvåge fire forskeres arbejde. Det må være bureaukratisk rekord.«

Det er de reelle ting, der bliver sagt her, og dem kan ministeren ikke tilbagevise under nogen omstændigheder, for det er fakta fra den rapport, som er kommet frem.

Så kan ministeren sige, at nu vil ministeren rette op på det. Men ministeren vil rette op på det på den måde, at ministeren nok skal bestemme, hvem der skal sidde i den bestyrelse. Det er trods alt erhvervslivet, som skal betale – nu er det mine egne ord – den slendrian, at tolv skal se efter, hvad fire forsker i. Det er erhvervslivet, der skal betale det, og når erhvervslivet skal have glæde af det, f.eks. ved eksport til Østlandene, så er det da klart, at når man indbyder nogen dertil, så skal det ikke være en eller anden minister, der nærmest siger: Jeg vil selv bestemme, hvem der skal være med. Var det ikke i ministerens demokratiske ånd, at erhvervslivet selv udpegede, hvem de ville komme med?

Hermed sluttede forhandlingen.